

Opinions del gat Kaspar

Carles Pradas escriu la versió felina de 'Zelig', una mena de Tristram Shandy amb música de Ziggy Stardust. Ho voleu entendre? En **Josep Lambies** l'entrevista

En Carles té un gat negre. I aquest gat negre es diu Kaspar Hauser, com l'orfe de la vella Europa, aquell nen salvatge i enigmàtic que va ser protagonista d'una de les millors pel·lícules de Werner Herzog, amén. Un dia, en Carles estava jugant amb la càmera de fotos, provant una nova òptica, i el gat Kaspar arronsant-se sobre la taula li feia de model. Els déus van voler que de fons sonés *Aladdin Sane*, David Bowie transmutat en Ziggy Stardust. Per a més inrí, a sobre de la taula hi havia un exemplar grapejat d'*El llibre del desassossec*. "Ja saps què deia Pessoa, que el poeta és un fingidor", diu en Carles, amb belligerància bibliòfila.

Des que ETA Hoffmann va escriure les *Opinions del gat Murr*, l'astúcia felina es té en una consideració bastant elevada en el món de les lletres. La conjunció astral va fer que aquell dia, mentre en Carles provava la seva nova òptica, Kaspar el negre es convertís en el protagonista de la seva primera novel·la, *La setena vida de Kaspar Schwarz*. En Carles la defineix com un *Zelig*, versió animal, perquè tracta d'un gat camaleònic que va sempre empolainat, vestit amb corbata i un mocador de pit. I la història és que és un farsant, i cada dos per tres canvia d'identitat. "Les personalitats li duren menys que a l'Elizabeth Taylor els marits", se'n fot.

Però aquest no és un llibre còmic. En línies generals fa pensar en un *Holy motors* tocat per les runes del *finis Austriae*, la caiguda dels imperis i les trinxeres de la Gran Guerra, l'última croada dels romàntics,

això del gat com una brometa. "En realitat, aquesta és una història d'amor", diu en Carles, amb les mans a les butxaques del seu guardapols, línia Mallarmé. És una història d'amor, i de mort, subratllo. I el gruix contrariant, la bèstia antropomòrfica que apareix a cada pàgina, queda mitigat per allò de la suspensió de la incredulitat. Perquè t'oblides completament que un gat no pot calçar botins ni pilotar una avioneta, ni fer de Houdini amb tendències obscurantistes.

“

A aquest gat, les vides li duren menys que a l'Elizabeth Taylor els marits

Ara bé, el llibre és una delícia. Fullegeu-lo i veureu que és una feina d'orfebre. "Més que una novel·la, m'agrada dir que és un artefacte", assevera en Carles. Explica que tot va començar com un treball visual, com una sèrie de *collages* en què es dedicava a enganxar el cap del seu moix a sobre de fotografies antigues. La majoria, del temps d'entreguerres. I mica en mica va anar construint la biografia d'aquest Tristram Shandy amb cap de felí que combina el posat lànguid del poeta maleït, les múltiples ombres de Pessoa i la megalomania de l'estrella del rock extemporània. Us sembla massa? Ja ho sabíeu d'abans, que un gat té set vides.

LA SETENA VIDA DE KASPAR SCHWARZ
Males Herbes. 150 pàg. 22 €.

se les llàgrimes amb què vam batejar el segle XX. "En el fons, en Kaspar és un personatge engolit pel seu temps, atropellat per la història –explica–. És un llibre estrany, que comença amb intencions naïf i després es transforma en una cosa delirant, quasi fosca". El poeta és fingidor i fingeix tan

completament que fins i tot fingeix que és dolor el dolor que de veritat sent. Així continua el poema de Pessoa.

Sí, *La setena vida de Kaspar Schwarz* m'ha semblat un llibre trist. Per més que s'apropi a la tradició picaresca, per més que jugui a la tàctica del manuscrit trobat del *Quixot* i que es prengui

MARIA DIAS